

დანის წიგნი — ნომერი ას თვრამეტი

წინასწარმეტყველური გაფრთხილება იერუსალიმს: უკანასკნელი ჟამის მოვლენათა სიმბოლური გამოსახვა

Jeff Pippenger

2024-03-05

სამოცდასამი წლიდან სამოცდამეათე წლამდე არსებული შვიდწლიანი გაფრთხილება, რომელიც ქადაგდა იმ კაცის მიერ, რომელიც „იერუსალიმის ქუჩებში ზემოთ და ქვემოთ დადიოდა და აცხადებდა იმ ვაებებს, რომელნიც ქალაქზე უნდა მოწეულიყო“, წინასახედ იყო წარმოდგენილი იერუსალიმისთვის მიცემული სამნახევარწლიანი გაფრთხილებით: პირველად ქრისტეს მსახურებაში, ხოლო შემდეგ კიდევ სამნახევარი წლით მოწაფეთა მსახურებაში. წინა სტატიებში უკვე ნაჩვენები იყო, რომ იერუსალიმის დაღუპვა შეიძლებოდა მომხდარიყო ჯვარზე, ან მოგვიანებით სტეფანეს ჩაქოლებისას, მაგრამ ღვთის სულგრძელებამ გადაავადა მისი მსჯავრი ქალაქსა და ხალხზე.

„და ვისზედაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას.“ ხალხს, რომელმაც ქრისტე უარყო, მალე უნდა ეხილა თავისი ქალაქისა და თავისი ერის განადგურება. მათი დიდება უნდა შემუსრულიყო და ქარის წინაშე მტკვერივით გაფანტულიყო. და რა იყო ის, რამაც იუდეველები დაღუპა? ეს იყო კლდე, რომელზედაც რომ აეშენებინათ, მათი სიმტკიცე და უსაფრთხოება იქნებოდა. ეს იყო ღვთის შეძლებული სიკეთე, უგულვებელყოფილი სიმართლე, შეურაცხყოფილი წყალობა. ადამიანები თავად დაუდგნენ ღმერთს წინააღმდეგ, და ყოველივე, რაც მათი ხსნისთვის იყო განწყობილი, მათ დაღუპვად ექცა. ყოველივე, რაც ღმერთმა სიცოცხლისთვის დაადგინა, მათ სიკვდილად აღმოაჩნდათ. იუდეველთა მიერ ქრისტეს ჯვარცმამი ჩადებული იყო იერუსალიმის განადგურება. გოლგოთაზე დაღვრილი სისხლი ის სიმძიმე იყო, რომელმაც ისინი დაღუპვის უფსკრულში ჩაძირა როგორც ამ ქვეყნისთვის, ისე მომავალი ქვეყნისთვის. ასე იქნება იმ დიდ უკანასკნელ დღესაც, როდესაც სამსჯავრო დაეცემა ღვთის მადლის უარყოფელთ. ქრისტე, მათი საცთურის კლდე, მაშინ მათ წინაშე შურისმგებელ მთად გამოცხადდება. მისი სახის დიდება, რომელიც მართალთათვის სიცოცხლეა, ბოროტთათვის შემჭმელ ცეცხლად იქცევა. უარყოფილი სიყვარულისა და შეურაცხყოფილი მადლის გამო ცოდვილი დაიღუპება.

„მრავალი მაგალითითა და განმეორებული გაფრთხილებებით იესომ აჩვენა, რა შედეგი ექნებოდა ღვთის ძის უარყოფას იუდეველთათვის. ამ სიტყვებით იგი მიმართავდა ყველა საუკუნის ყველა იმ ადამიანს, ვინც უარს ამბობს მის მიღებაზე, როგორც თავის გამომსყიდველზე. ყოველი გაფრთხილება მათთვის არის. შებილწულ ტაძარს, ურჩ ძეს, ცრუ მევენახეებს, აბუჩად ამგდებ მშენებლებს, თავიანთი შესატყვისი ჰყავთ ყოველი ცოდვილის გამოცდილებაში. თუ იგი არ მოინანიებს, ხვედრი, რომელსაც ისინი წინასწარ მოასწავებდნენ, მისი იქნება.“ The Desire of Ages, 600.

შვიდწლიანი პერიოდი, რომლის განმავლობაშიც ეს კაცი იერუსალიმს უმოწყმედა, პირველი ალყის დროს გაიყო ორ თანაბარ პერიოდად, თითოეული ათას ორას სამოც დღეს მოიცავდა. ეს შვიდი წელი იერუსალიმის განადგურებას წარმოადგენდა, ხოლო ქრისტესა და მოწაფეთა მსახურების შვიდი წელი იერუსალიმის განადგურების დასაწყისს წარმოადგენდა; და იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით განასახიერებს. ეს შვიდი წელი აგრეთვე განსახიერებული იყო ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართულ „შვიდ ჟამში“, რომელიც გაიყო ორ თანაბარ პერიოდად, თითოეული ათას ორას სამოც წელს მოიცავდა.

როცა თანამედროვე რომი იმეორებს წარმართული და პაპური რომის ისტორიას, რომელიც თელავს პირდაპირი და სულიერი იერუსალიმს, და როცა თანამედროვე რომი იმეორებს ორი გაფრთხილების ორი პერიოდის ისტორიას, რომელიც მოცემული იყო იმ კაცის მიერ 63 წლიდან 70 წლამდე, და როცა თანამედროვე რომი იმეორებს იმ ისტორიას, რომელიც წარმოდგენილია იმ ორი პერიოდის მიერ, როცა ქრისტე და მოწაფეები სამნახევარი წლის განმავლობაში დადიოდნენ იერუსალიმში და იერუსალიმიდან, გამოიკვეთება ორი განსხვავებული პერიოდი, თუმცა უკანასკნელ დღეებში „დრო აღარ არის.“

ამ ორი პერიოდის უკანასკნელი არის სიმბოლური ორმოცდაორი თვე, რომელშიც თანამედროვე რომი აღასრულებს თავის საბოლოო დევნას ერთგულთა წინააღმდეგ, მას შემდეგ, რაც მისი სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება მალე მოსახდენი კვირა დღის კანონის დროს. ეს სიმბოლური ორმოცდაორი თვე არის ამ ორ პერიოდთაგან მეორე და წარმოადგენს თანამედროვე რომის აღმასრულებელი სამსჯავროს პერიოდს. ამ პერიოდს წინ უსწრებს ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავრო ლაოდიკიურ ადვენტიზმში.

კაცი, რომელმაც სიტყვასიტყვით იერუსალიმს გაფრთხილება წარუდგინა, ტიტუსის ალყის დროს გარდაიცვალა. იგი არ დაღუპულა თავად განადგურებისას, არამედ იმ ალყის მიმდინარეობისას, რომელიც განადგურებას უძლოდა წინ, რადგან იერუსალიმის განადგურებისას არც ერთი ქრისტიანი არ დაღუპულა.

„შვიდი წლის განმავლობაში ერთი კაცი განუწყვეტლივ დადიოდა იერუსალიმის ქუჩებში მაღლა-დაბლა და აცხადებდა იმ ვაებებს, რომლებიც ქალაქს უნდა დასტყდომოდა. დღე და ღამე იგი გოდების ამ შემზარავ გალობას იმეორებდა: „ხმა აღმოსავლეთიდან! ხმა დასავლეთიდან! ხმა ოთხი ქარიდან! ხმა იერუსალიმის წინააღმდეგ და ტაძრის წინააღმდეგ! ხმა სასიძოვების და სძალების წინააღმდეგ! ხმა მთელი ხალხის წინააღმდეგ!“ — იქვე. ეს უცნაური არსება დააპატიმრეს და გამოლტეს, მაგრამ მის ბაგეთაგან არც ერთი ჩივილი არ გამოსულა. შეურაცხყოფასა და ძალადობას იგი მხოლოდ ამით პასუხობდა: „ვაი, ვაი იერუსალიმს!“ „ვაი, ვაი მის მკვიდრთ!“ მისი გამაფრთხილებელი ძახილი არ შეწყვეტილა, ვიდრე არ მოიკლა იმ ალყის დროს, რომელიც თავად ჰქონდა ნაწინასწარმეტყველები.“ The Great Controversy, 29, 30.

კაცი დაიღუპა ალყის დროს, მაგრამ არა საბოლოო განადგურებისას; ხოლო საბოლოო განადგურება წარმოადგენს მადლის ვადის დახურვასა და უკანასკნელ შვიდ წელს.

ამიტომ ეს კაცი არის იმ უწყების სიმბოლო, რომელიც მოუწოდებს იერუსალიმის დატოვებას პირველი ალყის დროს. მაშინ ქრისტიანები გაიქცნენ, და პირველ სამნახევარ წელიწადში ეს კაცი იყო იმ ჯგუფის სიმბოლო, რომელიც იერუსალიმში არ კვდება; ხოლო მეორე სამნახევარ წელიწადში იგი არის იმ უკანასკნელი ქრისტიანების სიმბოლო, რომლებიც ილუპებიან მადლის ვადის დახურვამდე. პირველ პერიოდში იგი მიუთითებს ას ორმოცდაოთხ ათასზე, ხოლო მეორე სამნახევარწლიან პერიოდში წარმოადგენს დიდ სიმრავლეს, რომელიც მეორე პერიოდში ილუპება.

მამაკაცის უწყება ისტორიკოსმა ჩაიწერა და იგი ექვსი ხმით იყო წარმოდგენილი. როცა იგი საბოლოოდ დააპატიმრეს, მისი მეშვიდე და საბოლოო უწყება იყო: „ვაი, ვაი“ იერუსალიმს და მის მკვიდრთ. პირველი ჩაწერილი „ხმა“ იყო „ხმა აღმოსავლეთიდან“, ხოლო მისი უკანასკნელი უწყება იყო „ვაი“. მისი უწყების პირველი ელემენტიც და უკანასკნელი ელემენტიც ის ბიბლიური სიმბოლო იყო, რომელიც ისლამს წარმოადგენს, რადგან ისლამი ბიბლიაში „აღმოსავლეთის“ შვილებია და ისინი „აღმოსავლეთის ქარით“ არიან წარმოდგენილნი. სიტყვა „ვაის“ გაორმაგება მის საბოლოო უწყებაში ასახავს თანამედროვე ბაბილონის დასასრულს, როცა დედამიწის მეფენი სამჯერ შეჰღადადებენ: „ვაი, ვაი, ის დიდი ქალაქი“. ბერძნული სიტყვა, რომელიც გამოცხადების მეთვრამეტე თავში ამ სამ მუხლში ნათარგმნია როგორც „ვაი“, ნათარგმნია როგორც „ვაი“ მერვე თავის მეცამეტე მუხლში.

და ვიხილე და მოვისმინე ერთი ანგელოზი, რომელიც ცის შუაგულში მიფრინავდა და მაღალი ხმით ამბობდა: ვაი, ვაი, ვაი მიწის მკვიდრთ, იმ სამ ანგელოზთა საყვირის სხვა ხმების გამო, რომელნიც ჯერ კიდევ უნდა ახმიანდნენ! გამოცხადება 8:13.

კაცის მიერ გამოცხადებული „ვაი, ვაი“ წარმოადგენს სამი ვაის სამმაგ გამოყენებას, რადგან პირველი ვაის ელემენტები, მეორე ვაის ელემენტებთან ერთად „სტრიქონზე სტრიქონი“ შეერთებულნი, განსაზღვრავენ მესამე ვაის ელემენტებს, ისევე როგორც მეთვრამეტე თავში დედამიწის მეფეთა მიერ წარმოთქმული სამი გამოთქმა — „ვაი, ვაი“ — წარმოადგენს მესამე ვაის, როგორც ეს პირველი და მეორე ვაების მიერ არის დადგენილი. კაცის უწყების დასაწყისი და დასასრული ტიპოლოგიურად ასახავდა მესამე ვაის ისლამის უწყებას.

მისი უწყების პირველი გამოხატულება იყო ხმა „აღმოსავლეთიდან“, და „აღმოსავლეთი“ ისლამის სიმბოლოა, მაგრამ იგი ასევე არის აღმოსავლეთიდან აღმომავალი დამბეჭდავი ანგელოზის იდენტიფიკაცია.

და ამის შემდეგ ვიხილე ოთხი ანგელოზი, რომლებიც იდგნენ დედამიწის ოთხ კუთხეში და იკავებდნენ დედამიწის ოთხ ქარს, რათა ქარს არ დაებერა არც დედამიწაზე, არც ზღვაზე და არც ერთ ხეზე. და ვიხილე სხვა ანგელოზი, რომელიც აღმოსავლეთიდან ამოდიოდა და ჰქონდა ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი; და მან დიდი ხმით შესძახა იმ ოთხ ანგელოზს, რომელთაც მიეცათ ძალა დაეზიანებინათ დედამიწა და ზღვა, და თქვა: ნუ ავნებთ არც დედამიწას, არც ზღვას და არც ხეებს, ვიდრე შუბლზე დავასვამთ ბეჭედს ჩვენი ღმერთის მონებს. და გავიგონე დაბეჭდილთა რიცხვი: და დაიბეჭდა ას ორმოცდაოთხი ათასი ისრაელის ძეთა

ყველა ტომიდან. გამოცხადება 7:1–4.

ელია კარმელის მთაზე არსებული ამბის მიხედვით, როდესაც მან ზღვისკენ გაიხედა და ღრუბელი იხილა, იგი დასავლეთისკენ იყურებოდა, რადგან კარმელის მთა ხმელთაშუა ზღვის მახლობლად მდებარეობს.

და იყო მეშვიდედ, რომ თქვა: აჰა, მცირე ღრუბელი ამოდის ზღვიდან, კაცის ხელისოდენა. და თქვა: ადი, უთხარი ახაბს: შეაბი შენი ეტლი და ჩადი, რათა წვიმამ არ დაგაყოვნოს. 3 მეფეთა 18:44.

ელია, ალბათ, დასავლეთისკენ, ხმელთაშუა ზღვის მიმართულებით, იქნებოდა მიქცეული. ლუკას სახარების მეთორმეტე თავში ქრისტე საუბრობს იმის შესახებ, რომ მისი უწყება განყოფის უწყებაა.

ნუთუ ჰგონიათ, რომ მოვედი, რათა ქვეყანაზე მშვიდობა მოვიტანო? გეუბნებით თქვენ: არა, არამედ უფრო განყოფა. რადგან ამიერიდან ერთ სახლში ხუთნი იქნებიან განყოფილნი: სამი ორის წინააღმდეგ და ორი სამის წინააღმდეგ. მამა განყოფა ძეს და ძე — მამას; დედა — ასულს და ასული — დედას; დედამთილი — თავის რძალს და რძალი — თავის დედამთილს. და ხალხსაც უთხრა: როდესაც ხედავთ, რომ ღრუბელი დასავლეთიდან ამოდის, მაშინვე ამბობთ: წვიმა მოვაო; და ასე ხდება. და როცა სამხრეთის ქარი ქრის, ამბობთ: სიცხე იქნებაო; და ხდება. თვალთმაქცნო, ცისა და მიწის სახის გარჩევა შეგიძლიათ; მაშ, ამ ჟამის გარჩევა როგორ ვერ შეგიძლიათ? ლუკა 12:51–56.

იერუსალიმისადმი მაცნეს უწყება ატარებს ალფასა და ომეგას ხელმოწერას, ვინაიდან დასაწყისი და დასასრული განსაზღვრავს მესამე „ვაი“-ს ისლამს, და „აღმოსავლეთის“ ხმასთან ერთად ერთდროულად განსაზღვრავს ისლამის უწყებას, როგორც დაბეჭდვის უწყებას. „დასავლეთიდან“ მომდინარე „მეორე ხმა“ განსაზღვრავს გვიან წვიმას, რომელიც არის უკანასკნელი წვიმა, და ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებს მიმართავს. „დასავლეთის“ უწყება გვიან წვიმის უწყების სიმბოლოა, რომელიც თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს წარმოშობს. ერთ ჯგუფს არ ძალუძს გვიანი წვიმის უწყების ცნობა, რადგან ისინი „ამ ჟამს ვერ არჩევენ“.

მაცნის უწყების მომდევნო ელემენტი „ოთხი ქარის“ ხმა, რომელიც ერთდროულად არის როგორც დაბეჭდვის უწყება, ისე ისლამის განრისხებული ცხენის უწყებაც, როგორც ეს წარმოდგენილია მესამე ვაით. შემდეგი ელემენტი მიმართულია იერუსალიმისა და ტაძრის წინააღმდეგ, და ამგვარად განსაზღვრავს ყველა წინასწარმეტყველის უწყებას, რომელიც ამოიცნობს ადამიანთა ერთ კლასს, რომელსაც გვერდს უვლიან, რადგან თავიანთი ხსნის პრეტენზია დააფუძნეს არა ქრისტეზე, არამედ ტაძარსა და ღვთის რჩეულ ხალხად თავიანთ მემკვიდრეობაზე. ისინი არიან ისინი, ვინც მთელი წმინდა ისტორიის განმავლობაში წარმოდგენილნი არიან როგორც მქადაგებელნი: „უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ.“ იერუსალიმისა და ტაძრის წინააღმდეგ მიმართული უწყება არის ლაოდიკიის უწყება.

„არ არის საჭირო გაცემა იმით, რომ ეკლესია სულიწმიდის ძალით არ ცოცხლდება. კაცები და ქალები გვერდზე დებენ იმ დარიგებას, რომელიც ქრისტემ მისცა. რისხვა

და სიხარბე იმარჯვებს. სულის ტაძარი სავსეა ბოროტებით. ქრისტესთვის ადგილი აღარ არის. ადამიანები თავიანთ უკუღმართ გზებს მიჰყვებიან. ისინი არ ისმენენ მაცხოვრის სიტყვებს. ისინი საკუთარ თავს საკუთარ ხელში იღებენ, უარყოფენ შეგონებებსა და გაფრთხილებებს, ვიდრე სასანთლე თავისი ადგილიდან არ გადაიძვრება და სულიერი გარჩევის უნარი ადამიანური შეხედულებებით არ აირევა. მიუხედავად იმისა, რომ მსახურებაში ნაკლოვანნი არიან, თავს იმართლებენ და ამბობენ: „უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ.“ ისინი ღვთის რჯულს გვერდზე სწევნ, რათა თავიანთი საკუთარი წარმოსახვის ნათელს გაჰყვნენ.“ Review and Herald, April 8, 1902.

შემდეგ მაცნემ თავისი გამაფრთხილებელი უწყების ხმა აღმართა სიძეებისა და პატარძლების წინააღმდეგ, როგორც „სტრიქონი სტრიქონზე“-ს მეთოდოლოგიის სიმბოლო; რადგან უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველური ხაზი სწორედ ისეთი იქნება, როგორიც ნოეს დღეებში იყო წინასწარმეტყველური ხაზი, როცა ისინი ქორწინდებოდნენ სწორედ იმ დროს, როდესაც განადგურების წარღვნა მზად იყო გადმოსულიყო მათ ამქვეყნიურ ამბიციებსა და გეგმებზე.

„ბიბლია აცხადებს, რომ უკანასკნელ დღეებში ადამიანები შთაინთქმებიან ამქვეყნიური მისწრაფებებით, სიამოვნებითა და ფულის მოხვეჭით. ისინი დაბრმავებულნი იქნებიან მარადიული რეალობების მიმართ. ქრისტე ამბობს: „როგორც იყო ნოეს დღეებში, ისე იქნება კაცის ძის მოსვლაც. რადგან როგორც წარღვნამდე იმ დღეებში ჰამდნენ და სვამდნენ, ქორწინდებოდნენ და ათხოვებდნენ, იმ დღემდე, როცა ნოე კიდობანში შევიდა, და ვერაფერი შეიცნეს, ვიდრე წარღვნა მოვიდოდა და ყველა არ წალეკა; ასე იქნება კაცის ძის მოსვლაც.“ მათე 24:37–39.

„ასეა დღესაც. ადამიანები გამალებით მიიჩქარიან მოგების ძიებასა და ეგოისტურ განცხრომაში, თითქოს არ არსებობდეს ღმერთი, არც ზეცა და არც მომავალი ცხოვრება. ნოეს დღეებში წარღვნის შესახებ გაფრთხილება იქნა მოვლინებული, რათა ადამიანები თავიანთ ბოროტებაში შეეძრა და სინანულისაკენ მოეწვია. ასევე, ქრისტეს მალე მოსვლის უწყება განკუთვნილია იმისათვის, რომ ადამიანები გამოაფხიზლოს ამქვეყნიური საგნებით მათი სრულ შთანთქმულობიდან. იგი მიზნად ისახავს მათში მარადიულ რეალობათა შეგრძნების გაღვიძებას, რათა ყურად იღონ მოწვევა უფლის სუფრაზე.“

სახარების მოწვევა უნდა მიეცეს მთელ მსოფლიოს — „ყოველ ერს, და ტომს, და ენას, და ხალხს.“ გამოცხადება 14:6. გაფრთხილებისა და წყალობის უკანასკნელი უწყება უნდა გაანათოს მთელ დედამიწას თავისი დიდებით. მან უნდა მიაღწიოს ადამიანთა ყველა ფენას — მდიდარსა და ღარიბს, მაღალსა და დაბალს. „გადით გზებსა და ღობეებთან,“ — ამბობს ქრისტე, — „და აიძულეთ ისინი შემოვიდნენ, რათა ჩემი სახლი აივსოს.“ ქრისტეს იგავები, 228.

გაფრთხილების უკანასკნელი ელემენტი ხაზგასმულია წინა მონაკვეთში. უწყება, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ხმა „მთელი ხალხის“ წინააღმდეგ, არის მარადიული სახარება, რომელიც ცხადყოფს სახარების მოთხოვნათა დაკმაყოფილების

აუცილებლობას, რათა ადამიანი ხსნას ეზიაროს. მარადიული სახარების პირველი მოთხოვნაა ღვთის შიში, და ეს შიში დაფუძნებულია იმ სინამდვილეზე, რომ სწორედ ჩვენმა ცოდვებმა აიყვანა ქრისტე, ცოცხალი ღვთის ძე, ჯვარზე.

იერუსალიმთან წარგზავნილის ყოველი ელემენტი მისი მსახურების შვიდი წლის განმავლობაში წარმოადგენდა მარადიულ სახარებას, რომელიც იმავე სახარებას შეადგენდა, რაც წარმოდგენილი იყო იმ შვიდი წლის განმავლობაში, როცა ქრისტემ მრავალთან აღთქმა განამტკიცა 27 წლიდან 34 წლამდე. ეს ასევე არის მარადიული სახარება, რომელიც ცხადდება უკანასკნელი დღეების უკანასკნელ ორ პერიოდში, და იგი განსაზღვრულად მიეკუთვნება გვიანი წვიმის უწყებას, როგორც მესამე „ვაის“ ისლამის უწყებას. იგი განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, ხორბლისა და ღვარძლის განცალკევებას, ღვარძლის ლაოდიკიურ მდგომარეობას და წინასწარმეტყველების სამმაგ გამოყენებას, როგორც გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიის სიმბოლოს, რომელიც არის „ხაზი ხაზზე.“

იმ ისტორიაში შვიდი წლის უწყება წინასწარმეტყველურად არის მოთავსებული „შურისგების დღეებში“, რაც ქრისტეს უწყებისა და საქმის უმთავრესად პირველივე მოხსენიების ნაწილი იყო; ხოლო მისი უწყება და საქმე უკანასკნელ დღეებში ას ორმოცდაოთხი ათასის მიერ უნდა განმეორდეს. შემდეგ ისინი თავიანთ უწყებას განსაზღვრავენ „ღვთის შურისგების დღეების“ წინასწარმეტყველურ გარემოში. ბიბლიაში ღვთის „შურისგების“ ორი სახეა წარმოდგენილი მის სიტყვაში: მისი შურისგება თავის ხალხზე და აგრეთვე მისი შურისგება თავის მტრებზე.

ლევანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“ ასახავს ღვთის შურისგებას მისი ურჩი ხალხის მიმართ, და ეს შურისგება მოიცავს საწმიდრისა და მხედრობის როგორც პირდაპირ, ისე სულიერ გათელვას. საწმიდრისა და მხედრობის გათელვის სიმბოლიკაში წარმოდგენილია აგრეთვე ღვთის შურისგების სიმბოლიკა მის მტრებზე. უკანასკნელ დღეებში ღვთის შურისგება მისი ხალხის წინააღმდეგ წარმოდგენილია როგორც ლაოდიკიური ადვენტიზმის ამონთხევა მოახლოებული კვირა-დღის კანონის დროს. იმ საგზაო ნიშნულზე იწყება მისი შურისგებაც თანამედროვე ბაბილონის წინააღმდეგ.

ცოცხალთა საგამომძიებლო სამსჯავრო ლაოდიკიელი ადვენტიზმის მიმართ, რომელსაც მოჰყვება აღსასრულის სამსჯავრო ტვიროსის მეძავზე და მხეცზე, რომელსაც იგი ზის ზედ და რომლის თავზეც მეფობს, არის უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველური ისტორია, სადაც ყოველი ხილვის შედეგი სრულდება. ყოველი ხილვა ამ ორ წინასწარმეტყველურ პერიოდს უნდა მიესადაგოს, რადგან გვიანი წვიმის მეთოდოლოგია არის წინასწარმეტყველური ხაზის მიყენება წინასწარმეტყველურ ხაზზე. ამ ორი ისტორიის დასაწყისში იესომ აღნიშნა „ნიშანი“, რომელიც ამტკიცებს, რომ იმ დროს მცხოვრებნი დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ თაობას ეკუთვნიან.

პირველი პერიოდი დაიწყო, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს. სწორედ ამ სასაზღვრო ნიშნულში იქნა მოთავსებული ის „ნიშანი“, რომელიც ქრისტემ ლუკას ოცდამეერთე თავში მიუთითა.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ახლა კი, ძმანო, ღმერთს სურს, რომ ჩვენი ადგილი დავიკავოთ იმ კაცთან, რომელსაც ლამპარი უჭირავს; გვსურს, ჩვენი ადგილი იქ დავიკავოთ, სადაც ნათელია და სადაც ღმერთმა საყვირს გარკვეული ხმა მისცა. ჩვენ გვსურს საყვირს გარკვეული ხმა მივცეთ. ჩვენ ვიყავით საგონებელში და ვიყავით ეჭვში, და ეკლესიები სიკვდილის პირას არიან. მაგრამ ახლა აქ ვკითხულობთ: „ამის შემდეგ ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეცით, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა; და მისი დიდებით განათლდა დედამიწა. და ძლიერად შეღაღადა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი, და გახდა ეშმაკთა სამკვიდრებელი და ყოველი უწმინდური სულის საბუდარი და ყოველი უწმინდური და სამულველი ფრინველის გალია“ [გამოცხადება 18:1, 2].“

„ახლა კი, როგორღა შევიტყობთ რამეს იმ უწყების შესახებ, თუ ისეთ მდგომარეობაში არ ვიმყოფებით, რომ ზეციური ნათლის რაიმე გამოვიცნოთ, როცა იგი ჩვენთან მოვა? და ჩვენ უმაღვე შევიწყნარებთ ყველაზე ბნელ საცდურსაც, როცა იგი ჩვენთან მოვა ვინმესგან, ვინც ჩვენ გვეთანხმება, მაშინ როდესაც არ გაგვაჩნია მტკიცებულების უმცირესი ნაწილაკიც კი, რომ ღმერთის სულმა იგი მოავლინა. ქრისტემ თქვა: „მე მოვედი მამაჩემის სახელით, და თქვენ არ მიმიღებთ“ [იხ. იოანე 5:43]. ახლა კი, სწორედ ეს საქმე მიმდინარეობს აქ მინეაპოლისში გამართული კრების დროიდან მოყოლებული. რადგან ღმერთი თავის სახელით გზავნის უწყებას, რომელიც თქვენს შეხედულებებს არ ეთანხმება, ამიტომ [თქვენ ასკვნით], რომ იგი არ შეიძლება იყოს ღმერთისგან მომდინარე უწყება.“ Sermons and Talks, ტომი 1, 142.